

Vi savner jer, kvinder

KOMMENTAR

CAMILLA STAMPE,

DEBATREDAKTØR

I løbet af ugen var jeg til møde med mine tre mandlige kolleger. Vi skulle planlægge lørdagens debatsektion, og det blev hurtigt klart, at der ville være en markant overvægt af mænd i sektionen. Min chef kiggede på mig: »Kunne du tænke dig at skrive ugens forsidekommentar?«. For at rette lidt op på balancen, forstås.

KØNSFORDELINGEN på debatsiderne har vi næsten daglig op til overvejelse. Idealet er, at der helst skal optræde næsten lige så mange kvinder som mænd, men den kabale er indimellem svær at få til at gå op. Antallet af mænd, der mener noget og har lyst til at blande sig i debatten, er nemlig markant højere end antallet af kvinder. I 2012 var 71 procent af de debatindlæg, kroniker, analyser og læserbreve, redaktionen modtog, skrevet af mænd. Det er på trods af, at Politiken som den eneste landsdækkende avis har 50 procent kvindelige læsere. Ser man på de indlæg, der endte i avisen, var fordelingen også 30/70, og det har været uændret gennem de seneste ti år. På andre dagblade er mønsteret det samme.

ER DET så et problem? Ja, helt klart. For resultatet er en skæv samfundsdebat. Kvinder er generelt bedre uddannede end nogensinde, og inden for et par år vil de formentlig helt overhale mændene. Det betyder, at en masse vigtig

“
De sociale medier kan blive den banebryder, der vænner kvinder til at mene noget

viden, forskning og erfaring går tabt, hvis ikke kvinderne i højere grad engagerer sig i debatten. En underrepræsentation af kvinder er et problem i et demokratisk samfund, der hviler på en præmis om, at alle stemmer skal have

mulighed for at blive hørt. Det har kvinderne jo også, vil indvendingen lyde. Og ja, det har de. De udnytter bare ikke muligheden, og det kan der være flere forklaringer på.

En af dem er strukturel. Kvinderne er stadig underrepræsenteret i de mest højrøstede faggrupper. Så når en direktør, professor eller overlæge sender et debatindlæg, vil der være størst sandsynlighed for, at det er en mand, der har skrevet det.

Et andet bud er, at kvinder er mere nervøse for at blive misforstået, gjort til grin eller hængt ud, end mænd er. Af frygt for pludselig at føle sig misforstået, vælger de at tie stille.

En tredje forklaring kan være jer, kære læsere og netdebattører. Flere kvindelige meningsdannere har peget på, at de reaktioner, de modtager, kan være så sexistiske og grænseoverskridende, at det går ud over deres generelle motivation og lyst til at debattere offentligt. Vel vidende at det kan blive konsekvensen, er der måske flere kvinder, der holder sig ude af mediernes søgelys og blot vælger at diskutere med deres familiemedlemmer og vennekreds.

For nogle af de kvinder, der tøver med at have en holdning, kan Facebook eller Twitter måske fungere som en vej ind i debatuniverset. De sociale mediers mellemsfære mellem privat og offentlig kan blive den banebryder, der vænner kvinder til at mene noget – og tage de slag, der kan komme ud af det.

Jeg håber på, tendensen vender, for jeg kan umuligt være den eneste, der er træt af at høre på de samme meningsdannere. Målet må i hvert fald være, at jeg på et tidspunkt ikke længere skal kvindekvotes ind på forsiden.

camilla.stampe@pol.dk